

A MI KIS VÁROSUNK...

A mi kis városunk elpinte valóban hasonlított Thornton Wilder amerikai fró színművéhez, melyet a színpadon kellék nélkül játszottak. Az emberek úgy tettek, mintha ettek volna, de nem volt étel előttük, mintha dolgoztak volna, de nem volt kellék a munkához. Ma már — hála Istennek — vannak kellékeink. Eszünk, dolgozunk, építünk és úgy simogatjuk tekintetünkkel a mi is városunk szívét, a városházát, ahogyan Krudy Gyula simogatta meg nagy szeretettel a belvárosi házak falait. Szorongva nézünk rá: hiszen — ha nem is rejt magában politikai érdekességeket — innen indulnak ki mindennapi életünk apró-cseprő gondjai. Nem a főváros politikája, hanem a főváros élete ered ebből a nagy szürke épületekből, mely maga is olyan, mint egy állig begombolkozott merev és zárkózott hivatalnok. A folyosón nem hallhatunk világszenzációkat, legfeljebb néhány

ALÁZATOS TISZTELETEM

űti meg fülünket. Ez mintha visszahozná letűnt idők szellemét, de a kifüggesztett falú ujság fenti köszöntést elítélő és kiküszöbölendő cikke megnyugtathatja a kételkedőket, akik még mindig nem hisznek... A hivatal olyan benyomást kelt, mintha itt bent nem is lenne hallható a város zaja. De ez csak a látszat. A városháza megmozdul minden ütketésre és panaszra és segít — ha tud.

Az utcákon rajong a város. Tolong, füllekszik, panaszkodik és füttyül. Igen, füttyül, mert dobhártyáink épségét veszélyeztetli az a rettenetes

FÜTTYKONCERT,

amit a villamosmegállóknál hallunk. Ő, a villamosok! Régebben Herendy Mancit, a népszerű színésznőt nevezték *füttyös primadonnának*. 1946 *füttyös primadonnái* a kalauzok, akik füttyülve közbiztonságra, testi épségre, abban a pillanatban már le is füttyülnek a villamos, amikor leáll. Gyermekeket, öregasszonyokat az utolsó pillanatban rángatnak el a kerekek elől és a pesti argót *népszerű füttyös primadonnái* nem egyszer kabarát csinálnak maguknak az utasok ijedezéséből. Azt halljuk, hogy a BSZKRT vezetősége most rendkívüli oktatásban részesíti a kalauzokat. Reméljük, hogy a *füttyülés* is tantárgy lesz ezen a tanfolyamon és a munkáspárti vezetőség akár a tanfolyamon, akár a tanfolyamon kívül megtalálja a módját, hogy a füttyös — bizony nem egyszer zsidózó — kalauzokat *kivonja a forgalomból*.

KERÜLETI LAKÁSHIVATAL

A GAZDASÁGI RENDŐRSÉGEN

A füttyülés nem elszigetelt jelenség a fővárosban. A lakáshivatalok például a rendeletekre füttyülnek. Igy került az egész hetedik kerületi lakáshivatal a gazdasági rendőrségre, ahol a vezetőktől az altisztig egy teljes napot töltöttek a hetedik kerület lakosságának kedvencei. Ezen a napon szünetelt a lakáshivatalban a munka — végre mindenki elégedett volt, huszonnégy órán keresztül nem volt panasz és sérelem. A kihallgatás után részben elbocsátották, részben pedig különböző kerületekbe osztották szét a tisztviselőket. Nem tudjuk, mik voltak ebben az esetben a konkrét vádak, de egyik lakásügyi szakértőnk általános véleményéből következtethetünk az itteni vizsázásokra is. *Feltehető, hogy egyes lakásügyi elbódók lakáshirdető ügynökökkel játszanak össze, mögöttük kijárók szolgálnak drága tanácsokkal. Számtalan akta tűnik el, esetleg hónapokig ülnek rajtuk, annak ellenére, hogy negyvennyolc óra belül kellene elintéznöök. Sok elbódó jogilag tudatlan és szándékkal vagy akaratlanul a rendeletek ellen dönt. Újabban döntőbíróságokat állítanak fel az ügymenet gyorsítása végett. Ezek sok esetben véghatározat helyett határozatot hoznak, ami újabb három hónappal hosszabbítja az ügy lefolyását. Nagy lakások állnak kihasználatlanul — nagy pénzért. «Kevés a fizetés!» — mondanák sokan. Tudjuk, de vajon a magántisztviselők és a hídépítők többet keresnek? A vizsgálat és ellenőrzés egyébként azóta is folyik, hiszen a tisztulásnak valóban itt az ideje. Ezt kívánja szolgálni az a most elkészült *lakáskataszter*, melyet a múlt héten terjesztettek a polgármester elé és amely magában foglalja az összes kihasznált és kihasználatlan lakásokat. Így talán sikerül rendet teremteni a*

mi kis városunk legsötétebb renetegében, a lakáshivatalokban.

De nem hagyhatjuk ki a harmadik füttyülő társaságot,

A VÁROSHÁZI B-LISTÁSOKAT,

akik a közmunkára füttyülnek. *Három-ezer B-listás közül a hivatalos felszólításra negyvenhárom jelentkeztek közmunkára.* «Úgy látszik — jegyezte meg valaki —, nem hajlandók dolgozni!» Mi azonban tárgyilagosa szeretnének lenni és őszintén megmondjuk, hogy *ötvennyolc fillér órabér fejében nem is érdemes.* Hiszen — bár első sorban az újjáépítésről van szó — mégsem lehet figyelmen kívül hagyni a jelentkező megélhetését. Fizessék meg — ha lehet — jobban a közmunkát, akkor a B-listás is jóllakik és a romok sem maradnak meg.

Valamennyi füttyülő közül azonban legfenyegetőbbben

A SZÉL

füttyül. Fűtetlen és ablaküveg nélküli lakásokban. Félünk, hogy nem lesz elég tüzelőnk. Az üvegfronton zavaros a helyzet, zárolták éppen most, tél beállta előtt, a kiutalás az elkerülhetetlen bürokrácia miatt késik, üveget nehezen lehet szerezni. Ezen a vonalon sürgős intézkedésre van szükség, különös tekintettel a korán beköszöntött hidegre.

A mi kis városunk közbiztonságának legérzékenyebb pontja a

TARIFÁK CSÖKKENTÉSE.

A főváros húsz százalékkal leszámította a villamosáram díját az első kategóriákba eső lakásokban. Vagyis: az egyszoba-konyhás lakások kapják olcsóbban a villanyt november elsejétől. Természetesen örömmel üdvözljük az ármérséklést, hiszen az üzemdíjak elviselhetetlen magasak voltak és azok ma is. De viszont azt nem értjük, hogy miért csupán az egyszoba-konyhás lakások tarifáján enyhít a főváros? Még ma is azt hiheti valaki, hogy a kétszobás lakás luxust és jómódot jelent? Kétszobás lakásban él a legtöbb értelmiségi, aki olykor bizony proletárabb az ipari munkásnál. Fixfizetéses emberek tízezrei küzdenek a megélhetés gondjaival, akik között a házbérmellett a villany, gáz jelentékeny szerepet játszanak. Nyugdíjasok jövedelmének nagyobbik hányada fogy el ezekre a kiadásokra. Erre a lerongyolt és tengődő országra épügy ráfért volna a villanyáram olcsóbbodása, mint az egyszobás lakások bérlőjére. A kispolgári két szoba legtöbbjében albérlő lakik. Tulajdonképpen tehát egyszobás lakás az is, csak éppen nagyobbak tűnik fel kívülről. A városháza nézzen mélyen a főváros életébe, gázra és villanyra, üres gyomrokba és üres kályhákba, üvegezetlen lakásokba. Csapjon le, ha kell, adjon segítséget és nyújtsa, ameddig telik, akkor nem fognak annyian füttyülni a mi kis városunkban.

Demeter Imre